

Др Лазар Прокић

Ко су они?

УВОД

Иако је демократија, као гледање на свет и као владавински систем, ликвидирана у Европи тек почетком деценије овога века, борба против ње наговештена је још последњих година прошлог века. Само, то је била пре борба против парламентаризма као једне манифестације демократије, него ли борба против демократије као такве. Другим речима то је било теоретско дисертирање правника, јавних радника, публициста и несистематска борба. Зашто? — зато што се у то време још није схватила суштина демократије: није било једне анализе њених основних елемената и систематске борбе против сваког од њих. Зато се и десило да су широким масама европских народа остали непознати ови почеци теориске борбе против демократије из прошлог века, па чак и добром делу европске интелигенције наших дана. Заслуга тоталитарне државе, нарочито национал-социјалистичке државе, у томе је што се први пут борба против демократије преноси на терен народних маса; тамо где се демократија најкатастрофалније примењивала, али где је истовремено била и најдубље убеђена! Теоријска страна те борбе не само да је остала и даље него је продубљена и систематизирана: демократија се посматра не само у свим својим манифестацијама и као таква туче, него се проучавају и сви њени елементи: њихово порекло, прави циљ и смисао и све то посматра кроз призму вечитости народа, а не кроз призму пролазности државних облика.

Национал-социјалистичка доктрина могла је туђи демократску и наследити је само зато што се није задовољила простим негирањем демократије и критиком њених извесних манифестација. Напротив, она је темељно проучила последице демократије као животне доктрине и политичког система у односу на народ и његове манифестације, и почела битку не против тих последица - већ против самих узрока. Значи, ваљало је пронаћи и те узроке, изнети их пред народ, објавити их и позвати читав народ у борбу против истих, а не само овај или онај друштвени ред. Јер ако је демократија била покрет народних маса и за народне масе, њу је као обману могао туђи само народ — цели народ. Зато је национал-социјалистичка доктрина и ангажовала у борби против демократије цели народ, односно све народе: а не само мајку, политичку, привредну или другу. Отуда нам се држава на тим основама чини демократскијом од тако зване демократске државе. Једном речи, национализам је објаснио свима народима Европе да основи демократије, чију неоснованост и штетност не вреди више нарочито доказивати, лежи у јеврејству, слободном зидарству (масонерији.) и комунизму.

Средњи век са својим феудалним режимом - режимом привилегисаних каста, познат у историји као период мрака, имао је бар ту добру страну што је запазио опасност коју јеврејство пружа човечанству. Тадањи прогони Јевреја, њихово сврставање и одвајањем од аријевског елемента није било резултат каприца ових или оних државица, градова или грофовија већ осећање реалне опасности за све народе и за сва времена од јеврејства: чак и у једном класно затвореном друштву, као што је било тадање. О томе је много писано у другим земљама. Ваљда ће се наћи неко и код нас да стим упозна нашу јавност. Ми, међутим, само констатујемо да

јеврејство ни тада није ренонсирало на поштовање Јеховиних пророчанства да синови Израела морају осветити своју уништenu државу сталним расељавањима по свету, увлачењем у све народе, минирањем свих народа и најзад сувереном, иако можда невидљивом, владом над њима. Зато су јевреји још тада фаворизирали и помагали сваки покушај да се омогући класно нивелисање, слобода кретања и мисли како би они од тога имали највеће користи: следствено пророчанствима својих профета. И кад је француска револуција донела Француској и свету »слободу, једнакост и братство«, Јевреји су ликовали пред лакомисленошћу »гоја«, хришћана, Аријеваца који су већ тада изгубили игру, јер је невидљиво али свемоћно царство Јевреја почело! Слобода појединца, слобода његове мисли и акције, није постала и слобода свих народа. Али зато Јевреји, растурени у свим народима, могли су слободно деловати. Нико није запазио опасност; посматрајући Јеврејина као појединца, а не као Јеврејина што је он увек и свуда остао. Ту заблуду демократија је скупо платила у току сто педесет година своје владавине. Пренесећи слободу појединаца на терен слободе трговине, демократија је омогућила Јеврејима да, растурени по целом свету, ухвате у своје руке ново створену снагу, капитализам и да њиме невидљиво владају народима и државама, мишљу и материјом. Несразмерно малобројни у сваком народу, они су држали у својим рукама несразмерну, већину капитала и вршљали како су хтели. Финансирали су политичке странке, изазивали ратове, финансирали час ове - час оне, само да би покољ дуже трајао, разарали, корумпирли, куповали и продавали душе наивних Аријеваца - рачунајући са оним познатим: што горе по вама, боље по нас. Демократија им је годила као риби дубока вода, зато су је новцем и одржавали сто педесет година.

Али како је посао минирања и рушења хришћанског друштва био тежак и опасан, Јевреји су потражили сараднике у аријевским и хришћанским редовима. Тако су створили ложе слободних зидара — масонерију. Под видом добротворних друштава међународног карактера, ложе слободних зидара, као експозитуре јеврејства, имале су да са своје стране подупру демократију да што дуже опстане. Јеврејским новцем зарађеним или узетим шпекулацијама на хришћанском и аријевском зноју, стварани су положаји и звања али под условом да се уђе у ред слободних зидара. Наивни и злонамерни наседали су. Прваци политичких странака, најугледнији чланови друштва, прваци судства и школства, финансиски магнати и први трговци — све је улазило у ложе слободних зидара; да би се постојећи иметак очувао и повећао, да би се стечене позиције и звања задржале и побољшале. Народ ништа није знао. Осећао је да га ветар однекуд шиба, само није знао откуд. Јачи духови, којима је било јасно чему све то води, супротставили су се ту и тамо — али су били покошени: невидљиве нити слободозидарских ложа плеле су се свуда око њих, а ножа није било да би их пресекао. Тек у последње време, благодарећи борби национал-социјализма, дознало се понешто, ако не и све о тим удружењима чије су се седнице обављале по скровитим местима, у нарочитим дворанама, у нарочитом декору, под запаљеним свећама, крај висећих мртвачких костура, у чисто јеврејском шаренилу — без крста, без иједног симбола хришћанства! И свет се питао - ако је један посао народни, честит и свекористан, чему онда оволика мистика и тајанственост? Зашто се крију имена чланова ових друштава? Зашто се крију њихови прави циљеви? Другим речима, зар су ти зидари слободни само зато да би тајно зидали? А ко тајно зида, тај наопако зида!

Својим наopakим слободама, демократија је створила комунизам. То је опет дело Јевреја. У Талмуду је писано да синови Израела треба да владају светом на било који начин. Јевреји су зато створили капитализам и слободно зидарство. Али како је капитализам угрозио радничке масе због организоване експлоатације капитализма и његових помоћних органа (слободног зидарства и др.), Јевреји су се пожурили да потраже отступницу; измислили су преко Карла Маркса комунизам (односно »научни социјализам«). И онда од две ствари једна: или ће победити (односно остати) капитализам или ће се развити и победити комунизам. У сваком

случају Јевреји ће водити, јер су они измислили и кумовали овим доктринама. Зато су јеврејски капиталисти из Лондона финансирали руску бољшевичку револуцију; зато је створен грађански рат у Шпанији; зато је помаган »Народни фронт« у Француској; зато су јевреји помагали припрему југословенског 27. марта, односно 6. априла; зато Јевреји и данас, иако с тракама око руку, помажу и стварају саботажу сарадње српског народа са Трећим Рајхом! Јер шта их се тиче? Нека се Аријевци кољу међу собом, главно је да се јеврејство смеје. А има разлога да се смеје кад је успело да натера англо-американски капитализам да тесно сарађује са бољшевизмом!

Ми нисмо били паметни да сами тучемо своју демократију: њу су тукли догађаји. Али, иако поражени и окупирани, ми можемо учествовати у судбинској борби која још увек траје. Не оружјем, јер нам је остало сломљено на бојном пољу. Него сазнавањем и разумевањем догађаја и њиховом подешавању. Другим речима у популарисању открића која нам објашњавају нашу властиту катастрофу и опасност по Европу коју сада отклања војска Трећег Рајха. Зато је било пожељно и спасоносно да се и код нас што пре отвори једна општа изложба материјала и докумената која ће нашем српском свету показати и приказати рад Јевреја, слободних зидара и комунизма — не само код нас већ и у другим земљама. Тако би рад тих тајних међународних организација био популарно приказан нашем народу у свој својој голотињи. Тек онда ће многе ствари постати јасне, а нарочито данашња трагедија српства и доскорашња опасност по Европу. Изложбе сличне врсте показале су сјајне резултате свуда тамо где су досада приређиване. Милионске масе гледале су чуда и схватиле једном заувек шта је демократија, шта је капитализам, зашто народи ратују, зашто треба гонити Јевреје, зашто треба раскринкати и казнити слободне зидаре, зашто треба желети и омогућити пораз бољшевизма у данашњем рату као и катастрофу енглеске плутократије. Те изложбе остају перманентно отворене: да би старији разумели прошлост и садашњост, да млађи не би грешили попут својих старијих.

ИСТИНА О МАСОНИМА

У најелегантнијим салонима аристократија светских престоница, на елитним раутима, фејв-клокима (чајанкама) и у префињеним скуповима најодабранијег друштва, поједини од гостију, солидни високо елегантни, у беспрекорним смокинзима, поздрављајући се један с другим, дају при руковању неки једва осетљиви знак, којим ћутке кажу један другом да припадају организацији слободних зидара, да су они браћа фран-масони. Ако би један слободни зидар дао такав знак при руковању неком, који му не би одговорио на исти начин, одмах би увидео да тај човек још није увршћен у слободнозидарску организацију. Ако би му се пак учинило да би овај могао бити њој од користи, тај би човек у најкраћем времену ступио у братство слободних зидара, скоро и не приметивши како се то десило. У раскошним кабинетима, заваљени у дубоке кожне фотеље, пушећи луксузне цигаре и срчући ароматични коктел, неколико браће слободних зидара виших степена просвећености дискутују о разним политичкоекономским и другим питањима која се односе на ову или ону државу. На њихов предлог, а по решењу Вишег Савета слободних зидара, падају владе, на њихова места долазе нове, избијају револуције, а огорчени се народ бори на барикадама са својом браћом уништавајући самог себе. Почињу ратови у којима читави народи тону у крви невиних људи, исчезavaju државе, а као острва у разјареном мору ничу неке нове формације.

Велеучени историчари и талентовани новинари писаће бескрајне расправе доказујући

која ће од зараћених страна крива за рат, или која је политичка партија и каквим мерама подигла ову или ону револуцију. Њима није познато да су тај рат и те револуције били потребни организацији слобоних зидара ради спровођења њених даљих планова, да су их они изазвали само једним притиском на одговарајуће дугме једнога универзалног апарата, помоћу којег управљају целим светом. За њих је то исто тако лако као једноме газди кад нареди своје раднику да покоси ливаду: за 2—3 сата; ливада је покошена. Разлика је само у томе што на ливади леже лепи редови покошеног сена, што је од користи и за газду и за државу чији је он грађанин. Међутим, по улицама града који је доживео револуцију лежаће гомиле унакажених лешева најбоље омладине дотичног народа, што ће бити од користи само слободним зидарима и њиховим тајним циљевима.

Као кад какав директор једног огромног позоришта са луткама, повлачи само њему познате конце и на позорници лутке одигравају своје улоге, тако исто и слободни зидари вуку конце само њима познате и на бини живота народа, на њихову земљу час сија сунце, радост и срећа испуњава сваки кутак, час иступају горчина и тегоба, беспослица, глад, убиства и побуне. Једне фигуре излазе на бину у први ред и одигравају своје улоге, друге се склањају и ишчезавају. Главе крунисане падају на тој бини као зреле крушке. Злато - тај идол данашњег човечанства, та огромна снага која проузрокује срећу и несрећу појединих људи и читавих народа, та крв индустрије, трговине и привреде на знак невидљивих чаробњака - слободних зидара - прелива се из једне банке у другу, из једне државе у другу, као вино по вољи винара, из једног бурета у друго.

Сада се око 85% светске резерве злата налази у америчким банкама, Америка хоће да се утопи у злату. Познато је да су бескрајна богатства у САД. сконцентрисана у рукама само 5-6 банкарских породица, повезаних међусобно родбинским везама. Сви су ти људи утицајни чланови светске масонске организације. Да ли је могуће да баш све зависи од слободних зидара и да баш они све регулишу? Да, да, све са малим изузетком, у колико слободни зидари, у задње време, наилазе на свестан отпор јаким организација које су схватиле, бар донекле, њихово разорно дејство и прозреле ужасну улогу слободнозидарских организација. Па ко су ти што су тако свемоћни?

Многима то још није јасно да су то само слободни зидари, а није им јасно само због тога што су ови толико јаки, да могу ућуткати све што им је противно, па је скоро немогуће скинути им маску. Ко су они? Да ли је то неки засебан народ? Не, није. У редовима слободних зидара има безброј људи свих народа и раса. Можда су они класа каквог народа: банкари, политичари? Ни то нису. Међу њима има доста обичних радника, хотелске послуге али и министара, генерала, фабриканата, банкара и ситних чиновника. Сваки ко би и најмање био користан за рад и тајанствене планове слободних зидара бива увлачен у њихову мрежу и на неприметан начин претваран у брата слободног зидара. Њему се претходно поласка, да је хумано добротворна организација уочила његове високе личне особине, видела је да је несрећан, да материјално није награђен према својим способностима, да би он могао заузети у друштву много бољи положај и постићи праву срећу у животу. За њега ће се побринути слободни зидари и он ће имати успеха и напретка....

Организација је јака. У њој су чланови министри, банкари и сви јаки људи, чак владари. И тај човек, наравно, ступа у братство слободних зидара, јер се од њега тражи само то, да према својим могућностима помаже њих у њиховом хумано-културном раду. За тим се нови брат полако увлачи у тајне ове светске организације. Тиме је приступ свршен, али је иступ за свагда онемогућен! Онај, ко би покушао изаћи из њихових редова, плаћа слободним зидарима главом,

Јер при ступању у њихове редове, нови члан им полаже на верност најстрашнију заклетву, заклетву на ћутање и оданост дисциплини. Нови брат никада и никоме не одаје да је члан ове организације.

КАКО ЈЕ ПОСТАЛА ОВА СВЕМОЋНА ОРГАНИЗАЦИЈА И КОЈИ ЈЕ ЊЕН ПРАВИ ЦИЉ И ЗАДАТАК

Гробна тајна покривала је ова питања. Али према оној народној: „Заклела се земља рају, да се сваке тајне знају“, ипак је неким енергичним људима пошло за руком да својим погледом продру мистерију слободних зидара. Неколико хиљада година постоји једна основна организација из које, као огранци, избијају разне масонске организације, под разним именима. Често се догађало да иза чврсто затворених врата слободозидарских светилишта, допре и на ову страну по нека тајна у руке оних што увиђају њену важност и да надраже њихову радозналост. Са највећим напором се радило на докучивању метода, планова и циљева масонерије. Тако се и дошло до сазнања, случајно или намерно у току векова, о овој организацији, да је њен главни циљ узети у своје руке, односно у руке елитног дела масона, власт над целим светом и управљати њиме по само њима познатим плановима. Ако бисмо читали књиге о слободним зидарима, књиге које су у огромном броју издали они сами, или бисмо запитали каквог члана њиховог о самој организацији, сазнали бисмо да је она хумано-добротворна и културна, са циљем да помаже сиромашне и нејаке, да изграђује зграду живота (отуда зидари) на темељу једнакости, братства и слободе. Врло лепо, зар не? Али онај који је дубоко завирио у тајне те „хумане“ организације и они писци који нису масони, већ њихови истраживачи и критичари, кажу нам нешто сасвим друго што ни најмање није толико безазлено како се претставља. Ова су нам открића дошла највећим делом случајно.

ТЕМПЛИЈЕРИ

Године 1307. француски краљ Филип Лепи дознао је случајно о недозвољеној делатности једне врло угледне организације Витезова Темплијерског реда (храмовника), »Витезова Гроба Господњег«. Овај је ред постао у Палестини од витезова који су тамо дошли ради спасавања Христовог Града и који су се тамо задржали дуже времена. Тамо су они створили разне и јаке везе са месним становништвом. Тежили су да чланови њиховог реда постану и остану само калуђери, али под утицајем околине је живот у њему био ипак све друго само не калуђерски. Ови Темплијери дошли су у Палестини у додир са разним и многобројним мистичним организацијама и потпуно пали под њихов утицај или, боље, примали њихове програме. Тако је дошло да су се хришћански витезови, који су по благослову Светог Оца Папе пошли у Палестину да ослободе Свети Гроб, дошли натраг преображени у једну организацију која уопште одбацује чак и саму успомену на Христа Спаситеља, па су служили Бафомету, тј. сотони, противнику Христовом. Вративши се из Палестине у Европу, Темплијери су донели собом и њихову тајну организацију, култ Бафомета, па чак и његов кип, који им је тамо предат. Пред овим идолом Темплијери су вршили ритуалне службе ђаволу. По оригиналној слици чувеног француског црнокњижника, црног мистичара Јеврејина Е. Левиа, тај идол Бафомет изгледа као што се види на корицама. Када протумачимо кабалистичку реч »Бафомет« добићемо да она значи: »Управитељ храма целокупног човечанства«. Кип идола Бафомета са његовим сјајним очима од рубина, по подацима С. Нилуса, Темплијери су донели у Европу из Палестине. Он

претставља највећу светињу слободних зидара. Ту је он предаван с генерације на генерацију, од Темплијера Соционима, а од ових фрамасонима, тј. слободним зидарима.

Све до смрти Алберта Паика, црног антипапе и врховног поглавице међународног слободног зидарства, кип идола Бафомета се налазио у »Врховном Савету Мира« основаном године 1801. у Чарлстону САД. Судска истрага по предмету витезова Темплијера, коју је наредио краљ Филип Лепи, трајала је 7 година. Овом је истрагом непобитно утврђено да су се Темплијери клањали и служили Бафомету — ђаволу пред овим идолом и вршили црну службу. Том приликом су многи Темплијери осуђени на смрт, а међу њима и њихов велики магистар Жак де Моље. Међутим смртна казна је извршена само над неколицином. Многима је пошло за руком да се благовремено склоне захваљујући околностима што се у броју Темплијера нашао и рођени син самога краља Филипа Лепог, њиховом, још у оно време, огромном броју чланова и изванредно великим новчаним средствима.

Године 1314., када је процес био у пуном јеку „догоди се“ те „напрасно“ умре краљ Филип Лепи, а одмах за њим и његов министар Гиљом де Могаре, који је и руководио целим процесом!

Своју прогоњену браћу Темплијере слободни зидари су осветили доцније 1794. године, када је, по њиховом наређењу, за време француске револуције, која је била од њихове стране организована и руковођена, париски пролетаријат, на истом месту обезглавио француског краља Луја XVI и краљицу Марију Антоанету са великим бројем претставника елитног дела француске нације. Изгледало је да је горњим процесом у Паризу коначно ликвидирана организација слободних зидара, али није било тако. Они су се разишли из Париза по целом свету и свуда основали мреже својих организација. Центар им је био у почетку у Шкотској, где се створило шкотско слободно зидарство. Оно је и данас једна од најјачих грана. По том су прешли у Чарлстон у САД. Данас по целом свету и по свима државама постоје њихове организације. Доказ томе је пропаст вароши Сен Пјера на острву Мартинику. (Француска колонија у Америци). У тој вароши се јавно зидао величанствени храм Бафомету. На сам дан освећења тога храма, кад су се стекли делегати масона из целог света, догодио се страشان земљотрес и до темеља порушио варош Сен Пјер па и сам храм Бафометов. Међутим, било би погрешно мислити да су само витезови Темплијери били масони. Не. Слободни зидари имају много организација разноврсног облика, имена и само привидних циљева, али све оне, ма како многобројне и по облику и привидном циљу разнолике, имају једну основу и један главни и прави циљ. Основа им је слободно зидарство, а циљ власт над светом.

ЕВРОПСКО СЛОБОДНО ЗИДАРСТВО

Оно је потчињено ложи »Велики Исток«, а постало је из истог центра одакли и Темплијери. Палестна је била колевка Хришћанства. Одавде се оно проширило по целом свету. Паралелно ширењу Хришћанства ширило се из исте Палестине најенергичнијим начином слободно зидарство чији су циљеви били супротни заповестима Христовим, које је имало у свом програму и најљућу борбу против свега што носи и најмање обележје Хришћанства. Столећа су била потребна па да слободни зидари прикупе велику снагу. Требало је врбовати потребне личности по свима друштвеним слојевима из целог света, како би сваки кутак светски ушао у њихове мреже, да не би ни један простор остао ван њиховог утицаја и тиме остало могућности да се створи отпор за цео систем. Сем тога, потребно је створити велика новчана средства без којих свака организација не вреди ништа ма како многобројна и јака била. А који народ располаже најјачим новчаним средствима и има амбицију за светским господарством, амбицију подржавану њеном вером - јасно је свакоме: то је Енглеска! Масони су најзад после

многих столећа постигли жељену снагу и отпочели већ са отвореном акцијом. Њихов први напад великог стила на овај свет, који се има њима потчинити, јесте велика француска револуција 1789. године. То је први корак уз степенице које воде право на власт над овим светом. Народи, који су усвојили плодове француске револуције: демократизам, безверје и интернационализам нису друго ништа него несвесно оруђе слободних зидара.

ТАЈНЕ СЕКТЕ И УДРУЖЕЊА

Један од најистакнутијих познавалаца тајних секта и удружења, француски научник гроф Лекутељ де Кантеме, тврди да је Исток главни извор свих тајних удружења света, ма како се именима разликовали једно од другог. Сва су та удружења гране једне велике организације слободних зидара; сва она, свесно или не, служе циљевима ових. Луј Блан, чувени француски историчар - и сам масон - написао је историју француске револуције и каже у њој да је цела масонска организација основана на мистичној легенди о зидару Адонираму, која се је појавила у Палестини пре хиљаде година. По тој легенди је премудри цар Соломон извођење јерусалимскога храма поверио генијалном градитељу и уметнику Адонираму. У току зидања тога храма, који је имао бити чудо над чудима овога света, привуче Адонирама себи Луцифер; владика вагре, Сотон, ривал Бога Јехове, Бога Адонаја. Луцифер је Адонираму обећао и прорекао да ће се његово потомство уздићи изнад потомства Адама и да ће оно потиснути све слуге Бога Адонаја, да ће срушити све на свету постојеће владе, да ће завладати целим светом и да ће увести власт Луциферову. Адонирама су касније убили његови радници, а храм јерусалимски није био ни довршен. Цар Соломон је наредио да се тело Адонирамово сахрани у самом храму, баш на оном месту, где је требао бити олтар. Међутим Адонирам је још раније ступио у љубавне везе са царицом Савском, која је требала постати супруга цара Соломона. Из тих веза је царица Савска добила сина од Адонирама, који је продужио његов род, да би се могло остварити пророчанство Луциферово. Ово је та чувена легенда о Адонираму у врло скраћеном облику, која је по сведочењу Луја Блана и других истраживача створила у Палестини моћан покрет из кога се касније родила организација слободних зидарство. Римски император Тит 70. године уништио је Јерусалим и наредио да се преоре плугом место где је била престоница народа који је издао непријатељу свога пророка, сина свог Бога, свог цара Исуса Христа. Ову перфидност нису могли схватити Римљани пуни свога патриотизма па су учинили све да пониште и успомену на Јудеје. Разуме се да је до темеља уништен и Соломонов храм. Масонске организације, ова тако звана братства слободних зидара, имају као своје симболичке знаке обично зидарски чекић, троугли лењир, шестар и друге зидарске алате. Тако исто имају и друге знаке, који стоје у вези са оним делом већ поменуте легенде о Адонираму, где се говори о власти његових потомака над целим светом и о служби Луциферу — Сотони. Слободни зидари имају задатак да поново изграде храм цара Соломона, који ће бити средиште њихове власти над човечанством. За лаике њихов је циљ грађење „храма правде и хуманости“. Како смо горе рекли, прва слободнозидарска офанзива већег стила у том правцу јесте изазивање велике француске револуције, када су платили главом хиљаде најбољих људи што су масонима стајали на путу. Нарочито велики број поубијаних долази на свештенство. То бива у свакој револуцији (нпр. оној у Русији и скорашњој у Шпанији), којима су руководили слободни зидари. У првом реду и са нарочитом жестином су уништавани: свештеници, калуђери, хришћанске цркве и манастири. У француској револуцији проливано је море крви, убијен је и сам краљ, па је била постављена републиканска влада. Проглашено је било уништење Бога. Објављено је било да светом управља Чист Разум и у знак тога су у париској катедрали масони посадили на олтар голу проститутку, пред којом су извођене комедије клањања и обожавања.

Још су веће пакости у томе смислу почињене у Русији, када је пала у руке револуционарне руље, вођене од слободних зидара, као и у Шпанији. Француска револуција срушивши у Француској краљевску власт, створила је демократску државу, као узор за све остале државе, по коме би се и оне требале преуредити, иначе се немају права називати „напредним“ и „културним“. То још и због тога што је слободним зидарима лакше осигурати свој утицај над републикама у којима су промене државних поглавара брже и чешће, него код монархија где то није случај.

ПРОТИВ НАРОДНИХ ДРЖАВА

За слободне зидаре и њихове планове врло је био незгодан овај поредак који је до извесног времена постојао на свету. Поједини народи представљали су засебне државе, са јаком монархијском влашћу, која се старала о чувању своје земље и народа од непријатеља, о његовом благостању и напретку. Не иде у рачун масонима када се народи — државе састоје из здравих породица, повезаних међу собом породичним традицијама и који се владају у животу по законима хришћанске Цркве, трудећи се да живе у љубави, милосрђу и праштању. Масонима је тешко увући се у та чврсто саграђена народна тела, па да их једно по једно покоре, да од свих њих створе послушне робове који ће слепо вршити оно што им нареде масони. Зато су слободни зидари и морали створити врло јаку организацију, прикупити помагаче у сваком народу и у сваком слоју овога, како би у даном моменту могли приступити рушењу свега што ствара снагу државе. По плану масона, једна за другом, падале су монархијске владе, а на њихова места долазиле су демократске, међу чијим члановима увек има слободних зидара у претежном броју и на водећим местима. Где је било тешко срушити монархијску власт, где би се сам народ томе одупро, ту су слободни зидари успевали у своје редове увући и самог монарха и онда им није тешко утицати на њега.

Тако су поједини руски цареви, као и владари других држава и постајали слободни зидари. У Енглеској су од пре неколико столећа масони сви владари. Створивши демократске државе слободни зидари су гледали да у њима заузму водећа места, да би деценијама и столећима радили у смислу својих планова. Колико су ти планови тачно и детаљно одређени и смишљен сваки потез ове машине, што се зове слободно зидарско братство, показао је у пуној светлости један докуменат, који је неочекивано дошао 1901. године у руке С. Нилуса, познатог истраживача масонства.

»ПРОТОКОЛИ СИОНСКИХ МУДРАЦА«

То је име тих докумената који су вешто украђени масонима приликом седнице Највише Масонске Управе у Паризу. Њих је С. Нилус штампао 1911. године. То су у ствари записници са седница Врховног Масонског Савета, у којима су се претресала питања програма и тактике масонских организација до најфинијих ситница за низ идућих година. Када ми данас детаљно читамо те записнике, морамо се безгранично чудити, видећи како се оно, шта је тај Савет спремио човечанству још пре много година, све тачно и остварило! То је неоспоран доказ како је Врховни Масонски Савет дириговао судбином човечанства. У тим записницима видимо како Врховни Савет слободних зидара прописује потчињеним организацијама главне смерове рада и његову тактику до танчина. У главном ту се говори да треба помоћу своје браће слободних зидара, којих има свуда, слабити и рушити националне владе појединих народа, па на место њих

постављати своје демократске, што покорније наредбама масонских старешина; свуда треба узимати у руке демократску штампу, тако да би народи били о свему обавештавани онако како хоће масони. Рушити веру и исмејавањем, ширити идеју да паметан човек не треба да верује у Бога, — док сами масони служе црне службе своме богу Бафомету. Рушити морал ширењем неморалне литературе, нездравих филмова и разних позоришта. Уништавати сам појам народности, домовине, отаџбине.

Њихов роб мора да мисли да је он грађанин целога света, да мора мирно гледати како у његовој отаџбини господари ма ко. Ширити безверје, потпуну моралну раскалашност, као нешто модерно и напредно и јачати криминал. Све је ово срачунато на то да се систематски подривају темељи здравог живота читавих народа, па и самих појединаца, да би се народи претворили у гомилу морално млитавих индивидуа и послушних робова демократско-масонских влада. Уз то се наређују мере за јачање самих организација: прикупљање што већих материјалних средстава у своје руке — своје послушне браће банкара масона, власт над берзама, дириговање благостањем свих народа путем стварања великих индустријских картела, трустова и тако даље. Потчињавање својој власти сваке поједине личности, која би се истицала својим способностима и, ако то не успева, онда њеним уништењем, ма ко она била. Протоколи садрже још многе наредбе и заповести из којих се види смишљеност и целисходност рада организације за претварање човечанства у једну послушну играчку.

ЗАПОВЕДНИЦИ СУДБИНЕ НАРОДА

У току задњих столећа није било ни једног рата, ни једне револуције, која не би била диригована са тајних седница Масонског Вишег Савета и одиграна тачно по програму као нека весела позоришна комедија. Сатиране су војске, уништавани су револуционари на барикадама, па су чак падале на велико и крунисане главе. Историјски је тачно да су од њихове руке пали француски краљеви Филип Лепи, Луј XVI са краљицом Маријом Антоанетом. Они су створили Париску Комуњу 1871. као предигру другим комунистичким организацијама, када је било проливено море француске крви. Велики државник немачки Бизмарк пао је од њихове руке, јер им је био трн у оку. Они су уништили и руске царе Петра III 1762. и Павла I 1801. као и мексиканског императора Максимилајана. Од њих је дошла смрт и руском цару Александру II, зато што су се плашили да не би његове високохумане реформе, у темељу унишtile револуционарни покрет. Они су за време цара Николе II убили председника владе Столипина, пошто су им биле неугодне његове аграрне реформе од 1910. којима је хтео да доведе у сјајан положај материјално стање руског сељаштва, тако да би свака антидржавна пропаганда била илузорна. Они су заклали у Женеви 1900. године аустријску царицу Јелисавету. Њихово је дело и атентат на Фердинанда Аустријског, као и на талијанског краља Умберта, убиство целе руске царске породице цара Николе II. Васпитач руског престолонаследника, Енглеz Вилзон, фотографисао је на месту тог злочина кабалистички натпис, који је дешифрован од стране највећег енглеског стручњака и који гласи: *»Овде је по наређењу Врховног Савета уништен поглавар народа и хришћанске Цркве«*. По наређењу масона извршени су атентати на шпанског краља Алфонса XIII и белгијског краља Алберта. Убиство претседника француске републике Феликса Фора њихово је дело, исто као и за време Светског рата убиство председника аустријске владе Ерцбергера, шпанског председника владе Датоа, и тако даље.

Слободни зидари су изазивачи и наредбодавци свих револуција од Светског рата на овамо: мађарске, талијанске, немачке, руске, шпанске. За све ово постоје документоване констатације. Ови су подаци откривени и доказани. О масонима постоји огромна литература и овде није могуће све то поменути. Али је већ из самог досадашњег излагања и сувише јасан

њихов утицај на судбину појединих народа па и човечанства у целини. Овај плански и до ситница смишљен рад масона има се захвалити само њиховој непогрешној сатанској организацији. Истраживачи слободнозидарских тајни вековима се труде да докуче и скупе податке о њима и њиховом раду и при свем том, ово досада што су успели, представља само један минималан део. Све остало још увек крије дубока тајна.

ЊИХОВЕ ЛОЖЕ

Главне организације слободних зидара зову се ложе. Ложом управљају стари чланови. Нови чланови после ступања у ложу подвргавају се строгим испитима и контроли. Подлежу великим искушењима и све се више упућују у тајне. Пре свега мора да прође кроз један строги церемонијал. То су мистички обреди које он мора пред старешинама да изврши, па да положи заклетву у име »Великог Архитекте Васионе«. На питање ко је тај, он добије одговор, да је то Бог. Али ми већ знамо да је то нешто друго. Када прође довољно времена испитивања и пробног искушења нови се чланови упућују у даљи систем масонског реда, тако они напредују у масонској јерархији из степена у степен. Чланских степена има 33, али обична браћа масони стижу само до 18 степена. Даље степене заузимају велике личности, које одигравају само велике улоге у масонском свету. Слободни зидари појединих степена носе одговарајуће називе, као на пр. 1. степен — »ученици«, 2. степен — »другови«, 3. степен — »мајстори« и тако даље. У вишим степенима — »Витез Истока«, »Принц Јерусалимски«, »Инквизитор«, »Командор«, »Принц Краљевске Тајне« и др. Свако даље напредовање из нижег степена у виши изводи се у ложи и врло свечано, уз церемонијал препун мистичних обреда и симболичких аката. Све у мрачној соби пуној разних симболичких предмета, мртвачких лобања итд., где уводе новајлију. »Мајстори« који га посвећују имају на себи симболичке масонске — зидарске кецеље са разним кабалистичким фигурама. У рукама имају чекић, којим се гради храм Соломонов и којим је Адонирам убијао непослушне му раднике. Имају и шестар, јер и он служи архитектима, а њиме је био убијен Адонирам. Уз извођење мистичких церемонија испитује се снага нерава новог брата. На пример даје му се у руке напуњен пиштољ и захтевају да пуца себи у срце и ако не изврши биће убијен. Он пуца, али пиштољ не пали. Приморавају га да у мрачној соби убија човека. Направљена је од тканина човечја фигура у савршеној сличности са живим. Она му се покаже у полумрачној соби и илузија је успела, новоме члану вежу очи, дају му нож у руке, па му место оне човечје фигуре за коју је искушеник уверен да је прави човек, јер је у соби полутама, приводе овна са обријаним боковима и да му се да га опипа и мора га пробости ножем. То је испит »убијања човека«. Ове и многе друге церемоније изводе се ради контроле спремности члана и из чисто мистичких сврха. Најглавнији је део посвећења пак, страшна заклетва, коју полаже нови брат. Браћа масони на сваком кораку проповедају да је свака вера, свака религија само једна глупост, да треба уништити све цркве и свештенике, — а они се сами тако чврсто држе у својој организацији мистичких обреда, симболике и кабалистике. То је само зато да би се у свету уништила свака друга организација, јер је и наша Црква једна таква, и да би могла лакше опстати само масонска са својим антихришћанским карактером. Организације слободних зидара у појединим земљама су повезане међусобно, но те везе одржавају само браћа високог ранга. Обични редовни чланови не знају ништа о систему организације. Све су масонске организације света потчинјене једном центру. На тај је начин остварљиво да сви они раде по једном плану, по једном систему. Извршују разне задатке, али све ради истог коначног циља. Не треба заборавити да поред главних, основних, слободнозидарских организација, њихове »ложе«, које постоје у неким земљама где нису забрањене јавно и сваком видљиво, — има и тајних тамо где су забрањене. Масони и тамо спроводе свој програм преко безброј других организација, једне од других очигледно различитих као културних, хуманих, националних,

привредних, спортских итд., а чак и верских.

Чланови свих ових организација и не знају њихов прави, али скривени циљ. Карактеристика слободних зидара је та, да они увек имају два програма — устава, један званичан за нечланове и чланове нижих степена, — а други интерни, тајни, само за старешине високих степена.

ЗНАКОВИ МАСОНСКИ

Слободни зидари имају читав систем знакова за међусобно разликовање. Њих они стављају на своје књиге и новине и предмете, као и на све остало што би хтели обележити као »њихово«. Немасон би мислио да је то само једна лепа значка. Масон ће на истој прочитати да се ту ради о масонској ствари, па ће чак моћи, према томе какав је знак, погодити и значај за слободно зидарство, које тај предмет има. Ево неколико најчешћих знакова. Бела пентаграма, значи кабалистички; Црна пентаграма, Бафометов и тако даље. Број три у масонерији игра значајну улогу. То је први број стваралаштва: један камен сам по себи још није никаква конструкција, други камен до њега — исто тако, тек кад се на њих стави трећи - онда имамо грађевину у маломе. Зато масони уз своје потписе и стављају три тачке пирамидално (• ' •). Две даље тачке значе два спорна мишљења или гледишта, трећа горња, претставља арбитра. Уосталом број три одређује троугао који је основа Геометрије. Кецеља је симболични украс сваког градитеља. Не може се замислити масон без кецеље од беле јагњеће коже украшене сребром. Број пет (из групе 1) симболизира оно што једино дух може да дозна, а не материјално искуство (путем чула) — као на пример број четири. Дакле пет је број човека обдареног интелигенцијом. Отуда и петокрака звезда — звезда људског генија који се манифестује кроз схватање и вољу. Отуда масони признају само њен сјај, а не сјај Сунца (симбол разума) нити Месеца (симбол маште). Правоугаони угломер симболизира правичност. Шестар симболизира одмереност и тачност, троугао са клатном симболизира прецизност. Око у троуглу симболизира Бога Оца, пореклом из Египта. Троугао који лежи на основи претставља тежњу човека ка духовном. Троугао са основом окренутом на горе претставља тежњу ка материјалном. Комбинација два троугла представља борбу материјалног и духовног у човеку, борбу добра и зла. То је иначе Соломоново слово. Петокрака звезда представља човека са пет чула. Петокрака звезда према доле окренута претставља зло. Круг претставља бесконачност. Квадрат претставља свет. Два квадрата два света, осмокрака звезда. Пирамида симболише Бога. Квадрат као темељ пирамиде представља деловање Бога на свет. Нераван камен представља душу новог члана. Сунце и месец на плафону - масонерија треба да продре од Истока до Запада. Под у црном мозаику претставља хармонију у друштву. Ланац на њему претставља масонско братство како је чврсто повезано. Сваки је од нас видео те знакове много пута, али није знао да је то знак слободних зидара, да је њихова та ствар која носи такав знак. Кад видимо да је знак неке организације на печату, значки или чланској карти, састављен од емблема (знакова) масонских, одмах морамо сигурно знати, да је ова организација слободних зидара и она свесно или несвесно служи циљевима масонским. Погледамо ли мало пажљивије око нас, видећемо колико су се прошириле видљиве организације слободних зидара, колико су се уплеле у наше друштво, у цео наш народ. А колико ли тек има њихових тајних невидљивих органа? Све те организације раде на остварењу тајних масонских циљева, који свакако не служе добру нашег народа као национално културне заједнице. Стога треба будним оком да пазимо на њих и да видимо сваку њихову клицу.

Ова кратка књижица долази у прави час да покаже праву слику слободних зидара и да открије, бар површно, њихово разорно дејство. Морамо то питање дубље проучавати да бисмо се могли свесно одупрети њиховој акцији. Они су невидљиви! Они су свуда и на сваком месту! Они

су страшни јер у њиховој акцији не бирају средства! Они су страхан и моћан непријатељ наше националне државе! Јер, као што се данас види, они су нас спремали да не издржимо један рат, они су нас гурнули у рат, они су нас напустили у рату, они данас ометају нашу васколику обнову.

МАСОНСКИ РИТУАЛ

Масонски ритуал пун је тајанствених детаља, који су људима здравога мозга необично смешни. Далеко би нас одвело кад бисмо о тим обредима писали опширно, зато ћемо изнети само неке податке, тако, да би читалац добио какав такав појам о значењу и садржају тих обреда и симболике.

Слободно зидарство замишља себе братством људи слободних од свих „предрасуда“: верских, расних, националних, државних и класних, који зидају духовну зграду из духовног материјала. На том духовном храму човечанства зида се у »радионицама« (ложама). »Профани« човек је груби неотесани камен и масонски рад у радионицама састоји се у томе, да се тај камен теше и глача док не постане углађен и четвороугласт (коцка). Алат, којим се обрађује поједини масонски »камен«, је чекић, а још при том »зидарском« раду служи и осталим зидарским алат: трокут (иначе симбол масонске правде и моралности), шестар, који претставља круг што опасује цели човечији род (симбол масонске лепоте!). Да неко постане »мајстор«, мора прећи кроз два претходна степена. Први степен је наиме шегртски, други помоћнички или калфенски, а трећи мајсторски.

Ступање у ложу »профанога«, који тражи »светло« тј. кандидата за масонерију, скопчано је с великим »тешкоћама«, јер се до тога »светла«, по масонском учењу, мора доћи истом после дугих »искушења«. Најпре кандидат мора наћи јамца у једном масону који ће га предложи ложи за члана уз своје јамство, да је потпуно поуздан и — на то се нарочито пази — посве дискретан (због тога се не признају жене као праве чланице, оне могу бити »сестре« или »дружице« са правом ношења рукавица!). Кад је молба поднесена, ложа најпре решава, да ли да се профани кандидат пропусти као »тражилац светла«. Ако буде припуштен, онда кроз неколико месеци бива упућиван од неког угледног масона у »краљевску уметност«, тј. слободно зидарство, али нема права учествовања у »радовима«, тј. састанцима ложе. После завршене »катихизације« и пошто је »катихумен« добро проучио и прихватио не само службени масонски »Катихизис«, него и остале масонске науке, решава се о његову примању у ложу балотажом (тајним гласањем куглицама свих »мајстора« ложе). Ако једна или две куглице буду црне, онда се мора поново решавати о његовом пријему у чланство. Кад се зна, да ложе сачињавају нормално 40—50 »мајстора«, онда значи да је за улаз у ложу потребна готово апсолутна једнодушност чланова и да је улазак у њу доиста врло тежак. Кад »профани« ступа у масонску »радионицу«, која мора бити права и призната ложа, понајпре га »часни старешина пита, да ли је направио завештање и је ли у њему оставио све својој »радионици.« Кад се благајник осведочи, да је све у реду, тада часни старешина нареди да се кандидату вежу очи, да му се обуче кошуља, која сеже до паса, лева страна прса мора бити разголићена, (да му се може »пробости срце«), десно колено голо, а лева нога у паучи. Кад церемонијални мајстор овако разголити и закрабуљи неофита, удара на врата храма (ложе), а надзорници храма на то упозоравају часног старешину. Часни старешина (срдит!) пита, како се тај дрзник усуђује да омета узвишени рад. Мајстор церемонијар упозорује, да тај профани моли, да буде примљен међу »браћу«. Старешина пита, како се усудио на то и помислити. Церемонијар одговара, да је слободан свих »предрасуда« и поштен (наравно само у масонском смислу!) човек. Кад је тако, старешина наређује, да се испита његово име и презиме, место рођења, доба, вероисповест, профано звање, садашњи боравак, те имовинско стање. Пошто се све то изврши, часни старешина наређује, да се кандидат уведе. Али док он улази,

»страшни брат«, (који обучен као какав ђаво), упери му мач у леву страну груди према срцу, тако да овај осећа оштрицу. Неофит по програму дрхће, а старешина строго довикује: -Ово оружје, чију оштрицу осећаш, расећиће твоје срце, ако икада прекршиш заклетву према друштву, у које желиш ући. Слепоћа, у којој се сада налазиш (везане су му очи), означаје стање свакога онога, који не познаје путеве (масонске) врлине, којима ћеш ти скоро ступати. Тада питају неофита, што хоће.

-Он одговара да жели постати масон.

-Је ли то драге воље, без присиљавања, без наговарања?

-Да — одговара кандидат.

На то га упозорује часнм старешина:

-Размисли добро о молби, коју чиниш. Ти ћеш проћи кроз страшна искушења, која траже такву чврстоћу какву само најчвршћи карактери могу поднети. Је си ли решен да их претрпиш? Имаш ли храбрости да пркосиш свим опасностима, којима би те могла изложити твоја индискреција? Пошто кандидат потврдно одговори онда му старешина даје поуку из масонске »догматике« и поучава кандидата, како ће се у животу најбоље снаћи као масон. Тако му тумачи, што масони разумевају под речју »слобода«, »моралног«, »врлина«, »мана«, пошто је то врло потребно, јер масони свим тим појмовима дају сасвим противно значење, него остали »профани« људи. Кад кандидат одушевљено пристане, да у животу проводи тај чудни масонски морал, тада га старешина упозорава: Свако друштво има своје законе и своје дужности. Прва је дужност апсолутно ћутање о свему, што чујеш и видиш или дознаш код нас. Друга је дужност, да помажеш свог брата, (али само масонског брата!), да му у невољи прискочиш у помоћ, да му олакшаш несрећу да га саветујеш. Свака прилика, којом се може користити брату, а не учини се, јесте невера. Свака ускраћена помоћ брату јесте вероломство. Трећа је твоја дужност, пошто ступиш у масонерију, да се покораваш правилима Реда и посебним правилима ложе и да се подвргаваш свему, што законито буде закључено на поштованој скупштини, у коју ти хоћеш да будеш примљен. Пошто је сад кандидат упућен у главне масонске дужности и пошто поновно изјави да ће их проводити у живот, тражи старешина од њега »часну заклетву«. Кандидат за доказ, да ће бити веран, мора испити велику »посвећену чашу« пуну вина (биликум!). Мештар церемонија одводи кандидата до олтара и пружа му добро наливену чашу, а старешина заповеда кандидату, да с њим понови ову заклетву:

-Обавезујем се да ћу ћутати у погледу свих врсти искушења, за које ће бити стављена моја храброст. Ако прекршим своју заклетву и не испуним своје дужности, ако ме дух радозналости заведе, нека се сласт овога пића претвори у горчину и нека се његова лековитост против мене окрене као страшни отров.

-Старешина удара чекићем, а то исто чине надзорници, док кандидат узима големи биликум доброга »посвећеног« ризлинга. Кандидат »густира« вино и чини се, као да се боји да га испије, јер се боји обавеза. Старешина то схвата (тако је прописано!) као његов кукавичлук и наређује да га одстрани од олтара и да га поставе између два надзорника. Тада га старешина упозорава, да се одмах удаљи, ако мисли издати масонерију. Али пошто се кандидат окрепио добром чашом, говори му старешина:

-Ти мораш поднети велика искушења пре него уђеш у наше друштво. У профаном друштву слушао си о страхотама тих искушења. Међутим она, која те чекају, превазилазе све оно што се може причати. Пази, час се приближује. Ако једном примиш искушење, нећеш моћи да му се отмеш. Ако не осећаш снаге, да га поднесеш, замоли да се уклониш, јер још увек има времена. Међутим, како вино још делује, кандидат се свега тога нимало не »боји«. Тада га старешина упозорава, да иако су та искушења мистериозна и сликовита, ипак нису мање страшна. Многи су им подлегли (ако је вино било прејако!).

-Дакле, изреци своју осуду.

Пошто искушеник истраје у вољи да постане саучесник у свим масонским благодатима,

старешина удара чекићем и наређује »страшном брату« (има рогове као ђаво!) да га узме и проведе кроз »храм«. Надзорници се питају, који то несрећник буни свети »рад«, али их »страшни брат« уверава, да је то један кандидат који се очистио свих профанимана. Кроз то време остала браћа дижу паклену галаму. Пошто је тако кандидат издржао прво своје »путовање«, старешина га упућује у значење тога пута. Наиме, тако и човек у животу узнемираван страстима мора свладати све запреке, док не дође у ложу. Тада кандидат подузима и друго »путовањем, које би исто тако неустрашиво издржи. Њиме он побеђује све »препреке« на путу. Коначно уз исту галаму креће кандидат и на треће »путовање«, на којем пролази кроз пламен очишћења. Тај пламен у њему ствара љубав према »браћи« и »сестрама«. Старешина га упозорuje, да је главно масонско правило: чини браћи оно што хоћеш да они теби чине. *Ubi bene ibi patria! Do ut des!* Затим га старешина упозорава, да ложа може захтевати од свога члана, да пролије и задњу кап своје крви за »браћу«. Због тога мора дати доказ да ће то учинити, ако дозволи, да му пусте крв. Пошто кандидат не преза ни пред том »жртвом«, старешина наређује брату »хирургу (ако у ложи нема лекара, може то бити и брат берберин), да изведе доказ, колико кандидат љуби своју браћу. Брат хирург узима нож, али »страшни брат« интервенише, јер масонску драгоцену крв треба чувати за боље дане.

СТРАШНА ЗАКЛЕТВА

Тада старешина каже да низ доказа још није исцрпљен. Масонски ред раширен је по читавом свету. Да се масони могу распознати постоји један знак по којем се могу препознати само масони, а тај се ужареним гвожђем урезује на одређени део тела. Пошто је кандидат спреман да и то прими, један »брат« запали свећу и угрејаним жељезним жигом жигосе га на оном делу тела, које је најзгодније за такав знак. Затим кандидат мора изјавити колику ће потпору давати за удове и сироте покојне »браће«. После тога воде кандидата пред олтар да положи »страшну заклетву«. Сва браћа устају, а кандидат полаже ову заклетву: »Кунем се именом Највишега Неимара свих светова, да нећу никада издати тајну знакова, схватања, наука ни обичаја зидарских и да ћу о том ћутати. Обећавам и кунем се Богом, да нећу о том никада ништа одати ни писмом, ни знаком, ни речју, ни мигом да нећу о том никада ништа писати, дати утисак, да нећу никада ништа разгласити од онога што ми је до сада поверено и што ће ми се још у будуће поверити. Ја се обвезујем и подвргавам овој казни, ако икад реч погазим: нека ми пале усне усијаним гвожђем, руке нека ми се одсеку, главу нека ми одрубе, а тело обесе у Ложи, кад се буде примао други брат на срамоту моје невере, а за пример другима. После нека ми тело спале. А пепео у ветар баце, да не остане траг успомени на моје издајство, Иза тога се браћа поставе у круг око кандидата — који за цело време има завезане очи — и сад напере сви своје голе мачеве на њега. Церемонијар му стане иза леђа, спреман да му на дани знак одвеже очи. Други брат опет стоји пред њим с барутом и свећом у руци.

-Држите ли да је тај кандидат достојан да буде међу вас примљен? — пита старешина првога надзорника.

-Држимо - гласи одговор.

-Што молите у његово име? Светло.

-Нека буде светло, заповеди старешина и три пута удара чекићем. На трећи ударац кандидату одвежу очи, пред њим севне светло запаљена барута, а он уплашен спази сву силу блиставих мачева.

-Смрт издајици, викну браћа новом брату као поздрав. Сиромах кандидат дрхће (по програму) од страха да га неки брат не прободу, али старешина ложе очинским гласом проговара:

-Не бој се, драги брате, ови мачеви неће ти нашкодити. Они су опасни само издајцима.

Останеш ли, као што се надамо, веран масонству, ови мачеви биће увек спремни да те бране, али ако би издао тајне овога друштва, то те неће ништа на овом свету одбранити пред овим оружјем, тргнути за освету.

Ето то је главни обред примања чланова. Ово је извод из ритуала правила ложе »Thebe«, која под бројем 347 ради под заштитом Великог Оријента Француске, а употребљавале су га и југословенске ложе. Истичемо да је ово само део обреда, који је пун разних »винских обичаја«, јер је најважнији »рад« у ложама »братска трпеза«, тј. гозба са пијанком.

Београд 1941.
nacionalnistroj.com